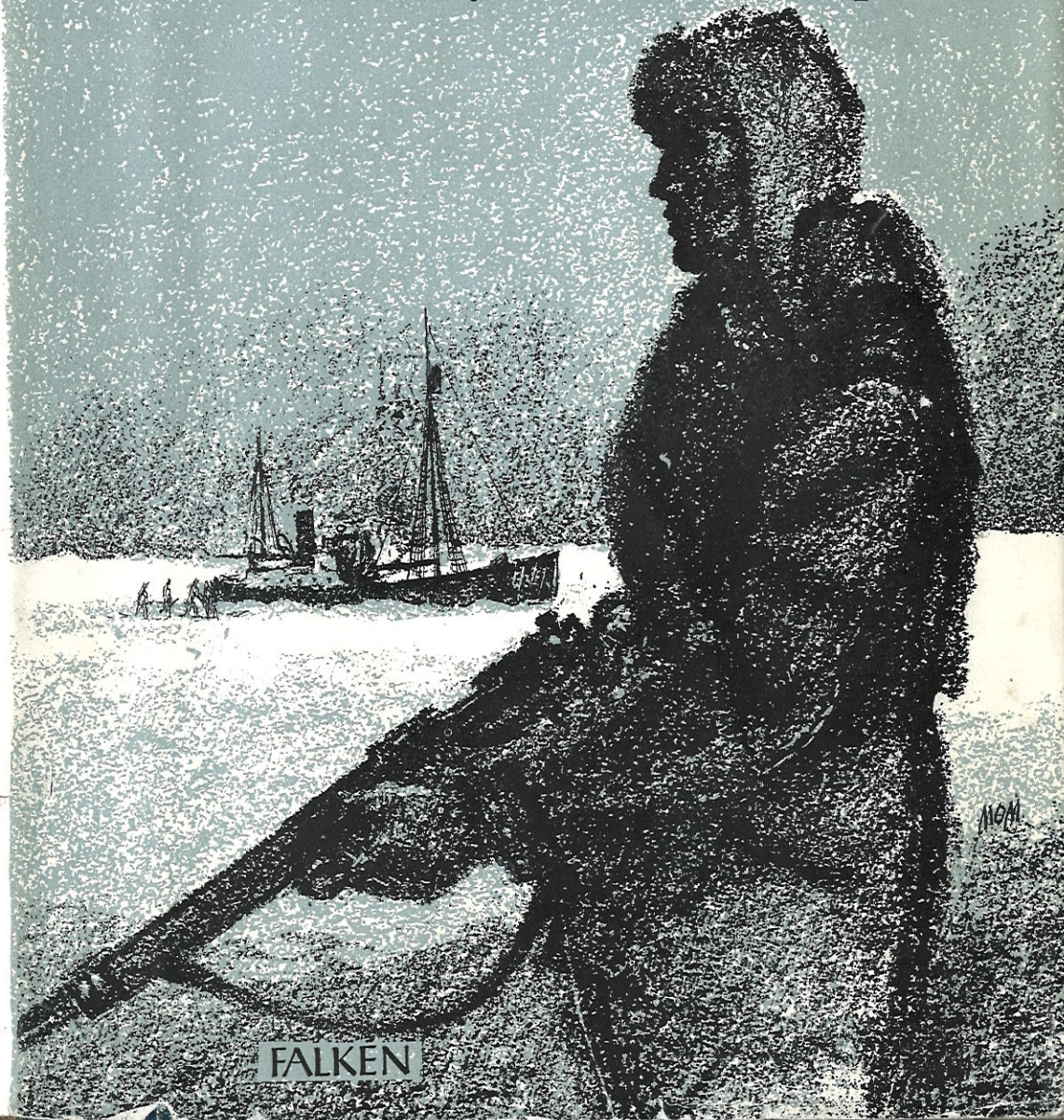

C. J. Centkiewicz

PÅ FANGST I FARLIG FARVANN

M/S „Isfjell” av Tromsø på tokt

FALKEN

C. J. CENTKIEWICZ

PÅ FANGST I FARLIG FARVANN

*«En meget god beskrivelse
av den norske fangstmanns liv og yrke
i isen»*

Jeg har gjennomlest «På fangst i farlig farvann», og jeg må si den er meget interessant fra begynnelse til ende. Centkiewicz var heldig på den turen han skildrer, — for så vidt som han fikk høve til å føre leseren med på både kvitungfangst, bjørnefangst, hvalross-, kobbe- og kvitfiskfangst. Hans beskrivelse av livet ombord i en selfanger, dagliglivet under fangst og ikke minst under de hyppige isskruinger, viser at han er meget god iakttager. Han beskriver det han har opplevd så ypperlig at jeg hadde følelsen av at jeg nok en gang var ute på ishavstur med min gode venn fra polåret 1932/33.

Karakteristisk er hans beskrivelse av de mangeartete lydene som frembringes under nervepirrende isskruinger, — fra klagende barnegråt til den dypeste bass, og stundom så høye og gjennomtrengende at de syns å eliminere alle lyder man tidligere har hørt. Som forfatteren sier: De kan ikke beskrives med ord; menneskene kan venne seg til de fleste lyder, men ikke til disse!

Når isen tårner seg opp, og med sine millioner av kilo tar retning mot det inneskrudde fartøyet som en dampveival, — en halv meter foran bauen eller noen centimeter bak roret . . . Kun noen sekunder varer den nervepirrende avgjørelse — men for en evighet det dog synes å være. Centkiewicz lar oss oppleve det samme med seg. Både dette, og hvordan karene etter overstått fare slenger kaffikjelen på og snakker spøkende om alt annet inntil neste faresituasjon melder seg, er en meget god beskrivelse av den norske fangstmanns liv og yrke i isen.

Fritz Øien.

FALKEN

CZESLAW J. CENTKIEWICZ

PÅ FANGST
I FARLIG FARVANN

OVERSATT AV
ALF BIE CHRISTIANSEN

*Til mine kamerater
på «Isfjell»*

FALKEN FORLAG

OSLO 1954

COPYRIGHT:
FALKEN FORLAG - OSLO

—
TRYKK:
OTTO STENERSENS
BOKTRYKKERI A-S

NOEN ORD TIL INNLEDNING

I 1932 ble jeg spurt om jeg hadde lyst til å være med på en polarekspedisjon i forbindelse med Det internasjonale polaråret. Jeg var ikke sen om å slå til, og et par måneder senere befant jeg meg på Bjørnøya i Barentshavet sammen med geofysikeren Wladyslaw Lysakowski og fysikkstudenten Stanislaw Siedlecki.

I hele tretten måneder foretok vi geofysiske og meteorologiske observasjoner der oppe. Foruten oss var det bare tre andre på den vesle øya, tre nordmenn, som betjente radiostasjonen. Med en av dem, Fritz Øien, sluttet jeg et hjertelig vennskap.

Da jeg kom tilbake fra denne ferden, bearbeidde jeg resultatene av observasjonene våre, og så snart jeg fikk høve til det, satte jeg på nytt kursen nordover.

På vei til Svalbard i 1936 gjorde jeg opphold på Bjørnøya for å tilbringe et par uker sammen med mine gamle venner. Der ble den neste ferden til Arktis planlagt, denne gang som en fangstekspedisjon i Kvitsjøen.

Vinteren 1937, just på den tiden da Papanin dro ut på sin berømte ferd til Nordpolen, stakk vi til sjøs.

Denne boka er en skildring av denne fangstekspedisjonen, av det daglige livet ombord sammen med norske kamerater, og av selfangeren «Isfjell»s kamp med isen.

GJENSYN MED NORDEN

Jeg vasser i snø til knes der jeg går langs havnen i Tromsø en skoddegrå vintermorgen og speider gjennom fuktige tåkeskyer etter selfangeren «Isfjell», som skal ligge der midt i en flåte av små skuter, som ligger fortøyd ved brygga. Dekk, master og tauverk er belagt med uberørt, hvit nysnø. Havnen sover ennå.

Gjennom den åpne porten i pakkhuset kommer folk med kasser og sekker. Bak dem dukker en skikkelse opp som jeg syns jeg drar kjensel på. Jeg går nærmere, og ser at det er Isaksen, skipshandleren. Han forsyner praktisk talt alle utgående polarekspedisjoner med proviant. Han hilser meg med et bredt smil i det værbitte, glattbarberte ansiktet.

— Nå, du er tilbake på gamle tomter. Er vel for varmt i Polen, forstår seg. Dere skal iallfall ikke behøve å sulte ombord i «Isfjell», det har jeg da sørget for. Her i denne kassen er det noen flasker med tyttebærsaft, som dere var så forhipne på på Bjørnøya.

— Bra jeg traff deg, for i denne tåka kan jeg ikke finne «Isfjell». Hvor ligger den?

— Her like bak pakkhuset. Ser du mastene over taket?

Vi går gjennom det mørke skuret, og for hvert skritt drønner det dumpt i tregolvvet, som det ligger et tykt saltlag over. På begge sider er det stablet opp saltet fisk

like opp til taket. Vi passerer en liten gangbru full av fat og kasser med petroleum, salt og matvarer. Her er det liv og røre, — snøen er skitten og nedtrampet. Og nå får jeg øye på skipperen, som vinker vennlig til meg. Jeg jumper ombord.

— Velkommen! sier skipperen. Nå har vi fått meste-parten ombord. Radioanlegget fungerer riktignok ikke, men Olonkin fra Vervarslinga holder på og reparerer den. Det ville vært fint om han kunne være med som telegrafist. Kan ikke du be bestyreren gi ham permisjon? Vi drar om to-tre dager, så du får god tid til å hvile ut etter den lange reisen fra Polen. Men nå går vi inn og får oss en kopp gloheit kaffe.

På vei akterover møter vi noen karer som bringer sek-kene og kassene under dekk. Jeg hilser med det samme på Kristian, den kjempesterke båtsmannen. Han surrer jernfat med petroleum fast til relingen. Det er rent utrolig som han svinger opp med de 160 kilo tunge fatene. De utgjør en del av brennstoff-forrådet vårt. Resten pumpes gjennom slanger på tankene under dekk.

En ti liters kaffekjel står på komfyren i den vesle byssa, som er så ren at det formelig blinker der inne. Jeg hilser ekstra hjertelig på kokken for å bli godvenner med ham med det samme. Han ler tilbake og plirer med de skjeve øynene mens leppene skiller seg og blotter to nesten helt tannløse kjever. Siden fortalte skipperen meg hans historie; som ganske liten hadde han mistet tennene i skjorbuk en streng vinter på Finnmarksvidda.

En steil liten trapp fører ned til «salongen», som kan være en sju kvadratmeter stor. Midt på dørken står et temmelig stort bord med smale, lærtrukne benker på begge sider.

— Denne er lengst, den skal du ha, opplyser skipperen. Jeg kjenner til disse benkene fra andre små skuter og

vet hvor vondt jeg har for å plasere hode og føtter på dem samtidig. Denne gangen er jeg heldig, for den lengste benken er lang nok til meg. Men det skal godt gjøres å snu seg fra den ene siden til den andre, for den er snaue seksti centimeter bred. Til høyre og venstre går det dører inn til to små lugarer med to køyer i hver, den ene over den andre og med en halv meter mellom hver. Skipperen har den ene lugaren, mens de to styrmennene deler den andre. Styrmann Hagerup Olsen og jeg blir gode venner med det samme. Han er en mann på førtifem år, med gråsprenkt hår og regelmessige ansiktstrekk. Som alle de andre mønstrer han meg med åpenlys nyfikenhet. Jeg er naturligvis òg spent på hvordan livet ombord sammen med disse karene vil komme til å arte seg.

Annenstyrmann Petersen stikker innom. Han er bare tjuefem år gammel, gladlynt med levende, noe barnslige øyne.

Som skikken gjerne er blant sjøfolk, kommer brennevinsflasken på bordet, og den første isen mellom oss tør opp. Skipperen — som kapteinen på en sånn liten båt kalles — opplyser at jeg er oppført på mannsapslisten. Forsikringsbestemmelsene tillater nemlig ikke passasjerer. Det blir spørsmål om utstyret mitt, og det vekker tilfredshet at jeg har noen våpen med meg. Etter at det er blitt kjent at jeg har overvintret på Bjørnøya og dessuten har vært med på hvalfangst, kommer det straks en kameratslig tone over samtalen. De rår meg til å kjøpe et par støvler av ekstra mykt garvet lær, for de gir bedre beskyttelse mot kulda. Dessuten må jeg absolutt skaffe meg en kjeledress, så jeg ikke får klærne ødelagt av dyreblod.

Jeg ber to matroser hjelpe meg med å bære sakene mine ombord. Da jeg så tar farvel med mannsapskapet, er det som vi skulle vært gamle kjente. Skipperen føre-

slår at jeg flytter ombord på «Isfjell» med én gang, men det avslår jeg, for de siste par nettene tilbringer jeg helst i land, i en ordentlig seng. Etter den lange reisen og mange ukers travle forberedelser, kjas og mas for å få alt til å klaffe, skal det bli godt å få kople helt av en stund.

På hotellet kom jeg til å tenke på at det bare var noen måneder siden jeg sist var i Tromsø. Da var denne reisen bestemt alt, og det skjedde på følgende måte:

Om sommeren året i forveien hadde Arktis lokket meg til seg, og jeg dro tilbake til Bjørnøya, der jeg faktisk følte meg hjemme.

Polardagen stjal søvnen fra oss, men ga oss til gjengjeld tjuefire timers uavbrutt anspennelse. Jeg hadde endeløst lange samtaler med mine kamerater fra overvintringen 1932—33, telegrafistene Ewald og Fritz Øien. En dag eller en natt fortalte Ewald om sine opplevelser under en vinterreise i Kvitsjøen på en fangstskute som ble skrudd ned av isen. For ham var det han fortalte, ikke noe uvanlig, og hele historien gjenga han på en merkelig stillferdig og hverdagslig måte. Men jeg ble dypt grepet.

— Bare den som har vært med på sånt, har rett til å si at han virkelig kjenner Arktis, mener Øien. Det gjorde utslaget, — den nye reisen var besluttet!

Men hvordan skulle jeg få det til? Ewald og Øien visste råd.

— Vi kjenner så mange selfangere, og hver eneste en er villig til å ta deg med hvis det er så at du vil.

Fritz ville sette seg ved telegrafnøkkelen med det samme og telegrafere til Tromsø, da det plutselig gikk opp for oss at klokka var to på natten.

Da jeg kom til Tromsø få uker senere på vei hjem fra Svalbard, lå det telegram til meg fra Øien. Han rådde

meg til å snakke med kapteinen på selfangeren «Storis» om min planlagte ferd til Kvitsjøen. Kapteinen tok svært vennlig imot meg, og vi ble fort enige. På mitt spørsmål om hva det ville koste, svarte han: Øien er en gammel venn av meg, og han sa til meg at du og han er gode venner, så noen betaling kan det ikke bli snakk om.

Det var jo storartet. Oppskriften for reiser i alminnelighet og for polarreiser i særdeleshet er penger, penger og atter penger! Turen Warszawa—Tromsø er på noen tusen kilometer; polarutstyret og andre «bagateller», — alt koster massevis med penger. Og hvor skulle jeg ta dem fra?

I Warszawa gikk jeg fort til verket. Det var en stor fordel for meg at jeg kjente alle veier og kanaler fra forberedelsene til den internasjonale polarår-ekspedisjonen. Dermed visste jeg bl. a. at jeg sjøl måtte slite for å få tak i penger, og oppsøkte følgelig min forlegger for å be om forskudd på framtidige artikler og på boka. Alt gikk som smurt. Jeg fikk den permisjonen jeg trengte, og forberedte meg grundig til avreisen.

Mens jeg kavet med alt dette, kom det melding fra Tromsø om at m/s «Storis» hadde vært utsatt for et alvorlig uhell på et tokt i Barentshavet. Kapteinen ga meg imidlertid samtidig beskjed om at han hadde snakket med skipperne på selfangerne «Vesteris» og «Isfjell», som skulle av gårde på samme tid som han hadde tenkt seg til Kvitsjøen, og at disse var villige til å ta meg med som en av mannskapet.

Seks dager etter var jeg i Narvik, for derfra å dra videre til Tromsø med den vesle postbåten, som ikke hadde mange passasjerene på denne årstiden. Ute på åpne havet raste en forrykende storm, men inne i fjorden var det stille, og sjøen isfri.

Sent på kvelden kom jeg til Tromsø, der jeg straks

følte meg hjemme, takket være alle de kjente ansiktene som dukket opp.

Jeg fikk høre at «Isfjell» kom til å bli noe forsinket, fordi de holdt på å installere en ny radiostasjon ombord, mens «Vesteris» sannsynligvis kom fortere av sted. Enda jeg ikke kjente noen av de to skutene, hadde jeg av en eller annen merkelig grunn ikke særlig tro på «Vesteris», og da jeg et par timer senere lærte Alfred Moe, skipperen på «Isfjell», å kjenne, besluttet jeg meg med én gang til å bli med ham. Moe var en middels høy mann med et rødmusset, værbitte ansikt og lyse, tillitvekkende øyne. Han kunne vel være en førtifem år gammel. Hans holdning og måte å være på fortalte om energi, selvbeherskelse og godhet. Vi ble enige om at jeg skulle komme ombord tidlig om morgenen dagen etter, hvis «Isfjell» lå ved land fremdeles. Etter at lasten var brakt ombord, skulle den nemlig ligge for anker midt på havnen.

Og nå, da jeg hadde vært på besøk ombord på «Isfjell», føler jeg meg alt som en av mannskapet. Min første jobb er altså å skaffe en radiotelegrafist, og jeg går til bestyreren for Vervarslinga for å be ham låne oss Olonkin. Instituttet ligger på en ås utenfor byen, og det er ikke lett å ta seg fram dit. Hovedgatene er riktignok ryddet med snøplog, men jo lenger opp jeg kommer, jo dypere synker jeg i snøen. Dessuten har jeg ikke det rette antrekket til en ekspedisjon av denne art, kledd som jeg er i lange benklær og lave sko. Det er ikke godt å si om porten til instituttet er åpen eller ikke; snøen ligger to og en halv meter høy, og bare to kulerunde lykter rager opp. De gir besøkeren den beroligende opplysningen at han ikke har «klatret over gjerdet», men gått «gjennom porten» som seg hør og bør.

Bestyreren tar hjertelig imot meg. De visste jeg var i

anmarsj, for det ligger brev hjemmefra til meg på Vervarslinga. Jeg gjør som skipperen har bedt meg om, og anmoder bestyreren om å låne ut telegrafisten til oss. Han har visse betenkeligheter, men lar seg lett overtale.

For å slippe å gå den lange veien fra byen en gang til gjennom snøen, går jeg til Nordlysobservatoriet med det samme. Det ligger like i nærheten. Bestyreren og jeg har mange felles interesser, for begge arbeider med utforskningen av den atmosfæriske elektrisitet. I Polaråret registrerte f. eks. mange observatorier forstyrrelser i jordens magnetiske felt med spesialapparater. Jeg forteller ham om den metoden jeg har tenkt å nytte for å måle lysets absorpsjon i sjøen. Vi blir enige om at det er best å ta vannprøvene med til Tromsø Museums oseanografiske laboratorium, og få det analysert der. Bestyreren lover dessuten å skaffe meg de flaskene jeg trenger til prøvene.

På veien tilbake til byen synker jeg stadig til knes i snøen. Rett som det er snubler jeg, for jeg kan ikke se meg mett på det herlige nordlyset som gløder på himmelen. I fire år har jeg lengtet etter dette vidunderlig vakre synet.

Enda så trett jeg er, får jeg ikke gå og legge meg med det første. Familien Øien vil ikke gi slipp på meg. De forlanger utførlig referat av innholdet i min bok om Bjørnøya og oversettelse til norsk av alle de setningene der deres eget navn forekommer. Fru Øien lover å hjelpe meg med innkjøpene dagen etter. Sønnen Bjørn er blitt riktig stor siden sist, noe som imidlertid ikke hindrer at han fremdeles setter stor pris på sjokolade og uten blygsel spør om jeg ikke har mer til ham.

Dagen etter travet jeg fra butikk til butikk for å komplettere utstyret. En del formaliteter gjenstår. Jeg

har underskrevet hyrekontrakten, og nå rår skipperen meg inntrengende til å assurere våpen og apparater og tegne en livsforsikring. I regelen slipper en fra det med livet selv om skuta går under i isen, men en kan aldri vite . . .

I Norges Banks filial i Tromsø, der en god venn har en ledende stilling, deponerer jeg forsikringspolisene og penger til jernbanereisen hjem. Dessuten gir jeg beskjed om at alt må bli sendt til min familie i Warszawa ifall jeg ikke har hentet det innen 15. juni.

Enda en gang må jeg opp på Vervarslinga — denne gang på ski —, for å snakke med Bjørnøya pr. radio. Alt står vel til med dem der oppe. De har fått elleve hvitrev, rundt stasjonen har de lagt ut selvskudd, og nå venter de på besøk av isbjørn. Jeg sier fra at jeg vil sende brev og telegrammer over Bjørnøya.

Det ble ikke til at jeg fikk sove ut i Tromsø, for på tilbaketur til hotellet treffer jeg eieren av den hvalfangeren som jeg var med året før. Gjensynsgleden er stor og gjensidig, og det er ikke tale om annet enn at vi må feire møtet i en restaurant. Jeg spør, og han forteller om sine opplevelser. Jo mindre det er igjen på flasken på bordet foran oss, dess livligere og mer fengslende forteller han, og jeg hører spent på, enda jeg er overtrekt. Jeg har vist ham noen bilder jeg tok på båten hans, og til gjengjeld vil han gi meg de mest interessante historiene fra en hvalfangers liv til beste. Jeg lurar så smått på om det skal bli morgen før jeg kommer i seng, da noen venner av ham heldigvis kommer inn og gir meg et påskudd til å ta farvel. Endelig kan jeg slenge meg på sengen i hotellet. Det skulle bli min siste natt i land på lenge.

Tidlig om morgenen banker det kraftig på døren, og inn trer skipperen og et par matroser, som skal bære sakene mine ombord. Selv går jeg sammen med skip-

peren til tollen, for å forevise våpnene mine. Grensetollen har nemlig gitt Tromsø beskjed om at jeg har deklartert våpen. Underveis ble jeg imidlertid ikke kontrollert, for at jeg skulle få slippe å ha bry med å pakke opp. Men de skrev opp nummeret på rifla og det dobbeltløpete geværet, plomberte dem og ba meg melde meg på tollene i Tromsø.

«Isfjell» skal seile i morgen middag. Alt er klappet og klart. Radioen er i orden. I dag drar skipperen for å si farvel til familien; vi skal ta ham opp underveis.

Igjen gripes jeg av reisefeber. Jeg går igjennom utstyrslisten om og om igjen, for om mulig å oppdage en eller annen ting jeg har glemt. De siste pakkene, deriblant en mengde amerikanske epler og appelsiner, som er svært billige her, bærer jeg selv ombord.

Hele fangstflåten ligger fremdeles i havn, men om et par dager stikker de til havs med retning for Kvitsjøen alle sammen. De atskiller seg fra andre farkoster på lang avstand takket være den karakteristiske utkikkstønna i formasten. Ålesunds-skutene skiller seg fra de andre ved det avrundete skroget, som er spesielt tilpasset seilas i isen. Den største av dem, «Polarbjørn», er kjent fra sin ferd til Svalbard i 1936, da den hadde med seg en norsk kartografisk ekspedisjon som foretok opplodding av farvannet med ekkolodd.

— «Isfjell», hoi! roper jeg fra brygga, til de endelig hører og setter ut en båt. Matrosen som ror, behandler meg som en gammel kjenning. Han har enda noen ærend i byen, og overlater årene til meg. Jeg setter meg på fiskermanér med ansiktet mot baugen, så jeg kan se hvor jeg ror. Og nå kan jeg snart beskue «Isfjell» på nært hold i all dens prakt. Den er større enn jeg trodde, og kan vel være nærmere 30 meter lang og sju meter bred, med et deplasement på 150 tonn. Den atskiller seg noe

fra de typiske fangstskutene. Jeg har hørt fortelle at den ble bygd i Finnland i 1928 med henblikk på selvangst i den nordlige delen av Østersjøen, der isen ikke er så tykk som i Arktis. Den har en liten kjøll og er ikke påfallende rund i profilen. Dermed ruller den mindre. Til gjengjeld er den mer ømfintlig for press fra isen. Den er svært solid konstruert, og baugen er beslått med tykke stangjern. Tvers over den mørke brua står med gylne bokstaver skipets navn: «Isfjell». På begge sider av baugen ser en registernummeret «T 32 T», som forteller at den hører hjemme i Tromsø.

Da jeg legger til, hjelper de andre meg av med sakene, og Kristian gir beskjed om at det skal plaseres sammen med resten av bagasjen min. Så viser han meg radiostasjonen, der Olonkin akkurat holder på med en vellykt prøvesending. Han nytter en provisorisk antenne, for så lenge skuta er i havn, er det forbudt å sende, for at ikke havneradioens arbeid skal bli forstyrret.

I den lille radiolugaren er det snauet nok plass til tre mann, men Olonkin syns ikke det er særlig trangt.

— Ombord i luftskipet «Norge» fra Roma over London, Oslo, Leningrad til Svalbard hadde jeg så liten lugar at jeg ikke engang kunne sitte skikkelig, sier han.

Det er en halvannen kilowatts sender. Olonkin forteller at den tidligere var montert på et skip som ble knust av isen. Skuta gikk ikke under, men ble sittende fast på en grunne. Det lyktes derfor å redde apparatene fra vraket og reparere dem, hvoretter de fikk gjøre tjeneste hos oss.

Fra radiolugaren går vi videre inn i «salongen», der sakene mine er lagt inn. Til min store glede viser det seg at flaskene som skal brukes til vannprøvene, er omhyggelig innpakket. Kassen har hyller for tomme og fulle flasker, og hverken parafin i flytende og fast form,

eller korker, etiketter, lys og fyrstikker er glemt. Jeg har bestilt tobakk hos Isaksen, men nå kan jeg ikke finne den. Kristian forklarer at alle sakene fra frihavnen er plombert og oppbevares hos skipperen. Først når skuta er ute av norsk territorialfarvann kan plombene fjernes.

Jeg avtaler å møte dagen etter kl. 12, og ror i land igjen sammen med Olonkin. Tross utrettelige forsøk på å få ham til å snakke, svarer han bare med enstavelsesord, og jeg forstår at det han fortalte ombord, har uttømt ordforrådet hans for i dag.

Resten av dagen går til med å skaffe den aller siste delen av utrustningen. Rett som det er blir jeg stanset på gata av mennesker jeg kjenner av utseende, og som ønsker meg lykkelig reise og god fangst.

Tidlig om morgenen den 21. februar tar jeg av meg min sivile garderobe og forvandler meg til selfanger. Det skjer ved hjelp av to sett undertøy, skibukser, genser og skinnjakke; videre en skinnlue som gjorde god tjeneste på Bjørnøya, to par votter — tykke og tynne — og solide støvler, store nok til at jeg kan ha tre par sokker inni.

Dagen er grå, blåsende og frostkald. Fra vinduet hos Øiens kan jeg se «Isfjell» der den ligger med flagget i topp. Værvarslet er ikke særlig lovende: liten storm med snø fra nordost.

En god del gjester har innfunnet seg på «Isfjell». Men hverken opphisselse eller sorg kan avleses på ansiktene. Det ser mest ut som det dreide seg om en liten reise, enda alle vet at kampen med isen ikke alltid ender med seier for menneskene.

Med et tredobbelt støt i fløyten tar «Isfjell» farvel med hjembyen; — lette snøfnugg virvler i luften.

INN I KVITSJØEN

Med det samme vi er ute av den trygge havnen, griper en stor sjø fatt i oss der den kommer rullende inn fra åpne havet. Baugen reiser seg, og styrter i neste øyeblikk mot dypet. Her griper den neste sjøen fatt i den og løfter den opp igjen. Hver gang denne regelmessige rytmen av heving og synking blir forstyrret, fosser vannet over dekket. Det ser ut som skuta skal presses under, men «Isfjell» dukker alltid opp igjen, mens vannet siler av til alle sider.

Tusmørket faller fort på. På dekk surres alt forsvarlig fast som sjøene kan rive med seg. Karene blir søkkvåte under arbeidet med dette. Da jeg hverken kan eller vil være tilskuer, tar jeg et tak med og haler i tauet som slås om petroleumsfatene. Med det samme kommer en bråttsjø som blender og nesten bedøver oss. — Hold deg fast! brøler båtsmannen. Jeg er straks klar over at ved den minste slakking av tauet vil fatene bli spylt over bord, og jeg tar i av alle krefter. Fra da av er båtsmann Kristian og jeg gode busser.

De andre hadde hittil møtt meg med velvillig tilbakeholdenhet. De tenkte vel som så at jeg kom til å bli mer i veien enn til hjelp.

Gjennomvåt går jeg under dekk og trekker med den